

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 239.

Tredie Sæssion.

71de Møde.

Livsdagen den 3die Februar.

(Forts.)

Premierministeren (fortsat): Jeg skal slutte med at bemærke, at jeg ikke nu seer mig istand til at erklære, naar Kongens Regjering kan fremlægge de Actstykker, til hvilke der er hentydet. Kongens Regjering venter, og Kongens Regjering har det faste Haab, at det kan skee snart. Begivenhederne ville selv lettelig kunne oplyse Thinget om, hvornaar den Tid er kommen. Disse Begivenheder maa Regjeringen afvente; naar Tiden er dertil, skal jeg have den Ære at forelægge Thinget Alt, hvad der til den Tid vil staae i min Magt at forelægge.

Krieger: Det vil neppe have undgaaet Thingets Opmærksomhed, at en stor Deel af den ærede Udenrigsministers Uttringer ikke vare Svar paa mit Spørgsmaal (Hør!), men vare Svar paa et Spørgsmaal, som han maaskee havde ventet af Andre eller fra mig; men, som jeg efter min Tankegang hverken kunde stille eller har stillet. Jeg har jo netop paa det Bestemteste, med Hensyn til Spørgsmaalet om den fulde efter Grundloven eksisterende Ministeriet paahvilende Ansvarlighed, udtalt det som en Selvfølge, at der ikke paa nogen Maade kunde gjøres nogen Forandring i Grundlovens Bestemmelser i saa Henseende, anderledes end paa en grundlovmæssig Maade, og det kunde ikke falde mig ind at tale om en attenteret Grundlovstridighed, uden i samme Dieblit at gjøre et Forslag, der paatrænger sig, naar Nogen maatte komme til den sørgelige Erkjendelse, at der er gjort et Attentat paa Grundloven. Det forekommer mig altsaa klart, at Alt, hvad der i saa Henseende er blevet yttret af den ærede Udenrigsminister,

var min Forespørgsel aldeles uvedkommende. Min Forespørgsel angik kun det Tidspunkt, naar Regjeringen agtede at meddele de Actstykker og Dplysninger, hvori den søgte Retfærdiggjørelse for sin Politikk. Der var et Dieblit i Begyndelsen af Udenrigsministerens Foredrag, da det lod, som om han vilde have indtaget det rigtignok meget dristige Standpunkt, at betragte den kongelige Kundgjørelse som et lysende Seiersbudskab, saa ingen fornuftig Mand kunde falde paa at spørge om nogen Retfærdiggjørelse. Det varede imidlertid naturligtvis ikke længe, før den ærede Minister selv erkjendte, at Rigsdagen havde Competence til at forlange saadanne retfærdiggjørende Dplysninger, Noget, som isvrigt ikke behøvede at erkjendes, thi det kan ikke nægtes. Det er jo altsfor klart, at jeg netop, uden at udtale nogen Dom i min Forespørgsel, stillede mig paa Regjeringens Standpunkt og spurgte om det Tidspunkt, da den agtede at give de nødvendige nærmere Dplysninger om den hele politiske Stilling, om den Maade, hvorpaa den vilde gennemføre den Plan, den Tanke, som den havde udtalt. Meddelelsen har med Hensyn til den egentlige forfatningsmæssige Ordning af Monarchiet kun udtalt en Tanke, en Anskuelse, men den har ikke kunnet gennemføre den, kan ikke gennemføre en saadan forfatningsmæssig Ordning, uden paa grundlovmæssig Maade, altsaa med vor Bistand, og, medens det ikke let vil falde mig ind at overvurdere den Indflydelse, som i saa Henseende kan tilfalde os, skal jeg heller ingenlunde være villig til at undervurdere den; netop fordi jeg fuldt vel kender den Indflydelse, som tilkommer os, naar Regjeringen for Alvor skal til at gennemføre sin Forfatningsplan, netop derfor er det, at dette Spørgsmaal maa finde sin Besvarelse, inden Regjeringen kan vente